

DÄR TAK FALLER SAMMAN,
MURBRUK VITTRAR SÖNDER,
ÖPPNAR SIG STÄDERNA
FÖR LEK OCH ÄVENTYR

INTERACTING ARTS

nummer 4 – våren 2005

INTERACTING ARTS

PRENUMERERA!

Fyra nummer av Interacting Arts i brevlådan för 120:-

Sätt in 120:- på postgirokonto 1355524-4 med betalningsmottagaren Association of Interacting Arts. Ange namn, adress och födelseår som meddelande. Din ålder behöver vi veta av bidragsskäl, förutom att få fyra nummer blir du nämligen medlem i föreningen AIA, vilket hjälper oss hålla nere priset.

DISTRIBUTION!

I dagens mediemonopol är det otroligt svårt att sprida nya tidskrifter om du inte heter Bonnier i efternamn. Det gör ingen av oss. Därför behöver vi hjälp. Har du tips på hur en ny tidning kan spridas, både beprövad erfarenhet och obeprövade idéer, hör av dig till redaktionen på editor@interactingarts.org

Kontakta gärna Interacting Arts! Skicka material av alla de slag som du tycker hör hemma i den här typen av tidning. Berätta om dina utflykter, upplevelser och insikter. Tunga teckningar och förbluffande foton mottages tacksamt. Vi behöver all feedback vi kan få. Även om den bara är riktad till redaktionen. Om du har idéer om en artikel så skicka ett synopsis på ca en sida, så vi kan kolla om det passar. Deadline för nästa nummer är i början av maj.

editor@interactingarts.org | 0735707959 | IA c/o Nordwall, Sigrid Undsets gata 12, 16849 Bromma

I DETTA NUMMER:

Simulacra Warfare	s. 4
Psykogeografi	s. 7
Subladdningar	s. 8
Arkitektur och konflikt	s. 14
Anarkitekten	s. 18
Senaste releasen	s. 19
Främjarteknikerna	s. 20
Självreduktion	s. 27

INTERACTING ARTS nr 4, våren 2005 | REDAKTION: kristoffer haggren, elge larsson, christoffer lindahl, andie nordgren, leo nordwall, ulf staflund, gabriel widening | ILLUSTRATÖRER: josefin rasmuson (2, 27), matilda ruta (22, 25), henrik zetterman (15, 18) | SKRIBENTER: entropia k (20-26), haggren (7, 14-17), lindahl (27), nordwall (4-6), daniel westerlund (8-13) | FORMGIVARE & ANSVARIG UTGIVARE: gabriel widening | material utan explicit upphovsman är redaktionellt producerat | tryckt hos sverok stockholm | <http://interactingarts.org> | editor@interactingarts.org

SIMULACRA WARFARE

In our minds, we all carry an image of reality. To a great extent, this image isn't one we ourselves have created – yet we seldom even recognise these images of reality as something that has been implanted by different media. Who is in control of your reality?

The False Mirror Image

In our daily lives, we actually experience a very small part of reality. We have breakfast. We ride the bus to work. We live through yet another day at the office. We meet the same old friends at the café. We take the bus home. And then we sleep. Even a seasoned traveller has seen very little of the world and met very few of all the people there are to meet. Despite our best efforts, we have to face the fact that we cannot experience enough of reality ourselves, and so we have to trust images and words that other people provide us with. These images and words are media. Books, newspapers, television etcetera all serve the same purpose: they provide us with convenient mental images to digest and integrate in our personal image of reality. These provided images cover vast areas of our mental landscapes.

Think of anything outside your limited daily life and you will experience a memory of a mediated experience. You probably don't even remember when or how the implantation of this memory took place. Think of a rocket launch. Think of Nepal. Think of a

perfect woman. Think of the jungle. Think of warfare. Unless you have experienced these things personally, you are thinking of a media image.

Fictious mimetics

The role of media today is to create and reinforce something we might call consensus reality. Everyone (at least everyone who “counts”; i.e. inhabitants of the western world) have access to these images of reality. In our culture, they are universal. The weather and common mediated images are safe subjects to talk about in the company of strangers.

Media shape our reality. It doesn't really matter whether they present themselves as “documentary” or “fictious” since many of these images don't depict physical places or people, but rather abstract notions of what “reality” is like.

Think about true love. Think about peace. Think about work. Think about money. Think about the environment. You have images of all these things in your mind, some of them mediated, some of them from actual experience. However, people aren't solitary, but

rather influenced by what other people think. The consequence of these shared images is that when the personal image of abstract notions differ from the image presented in media, the mediated image seems to have the support of a majority, and so the personal understanding becomes the anomaly. If the images don't differ, the media image supports the personal understanding. Either way, media has a normalising effect on one's beliefs.

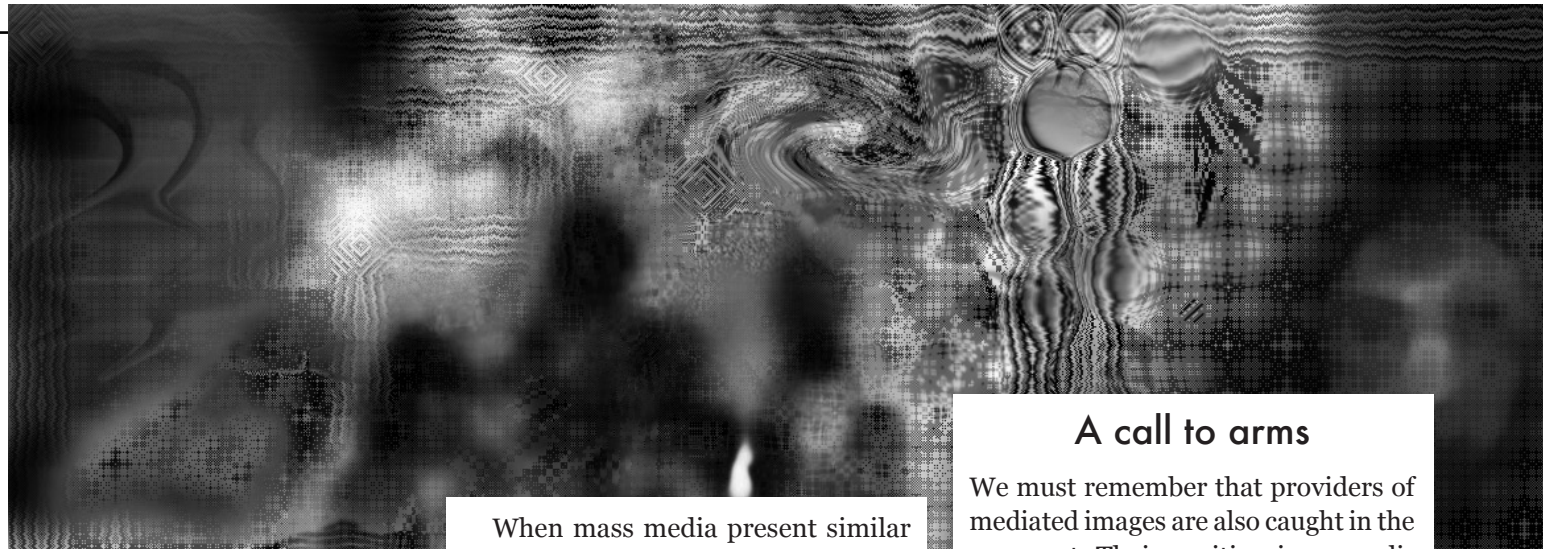
Simulacra Elitism

A strong tendency of most media is having few producers and many consumers. The roles are also very strictly defined: even though the average television viewer might get a once-in-a-lifetime fifteen minutes appearance in a show, he or she has no control of what goes on air and what doesn't. Furthermore, viewers cannot decide whether there should be any television networks at all... unless this control is seized.

The "few-to-many" media structure

is effective in generating profit when used for mass advertising. This is dependent on having a large mass of consumers at the receiving end. In order to secure the interest of as many consumers as possible, mass media have to present images that as many people as possible find agreeable. Equally important is that they do not find them objectionable. Anything that questions common beliefs of "how things are" could cause a loss of consumers and thus revenue. This makes all mass media conformistic per default.

What's worse, this tendency is not reactive. That would mean mass media would operate by trial and error, which it doesn't. Instead there are people trying to anticipate reactions to mediated stimuli. What is defined as objectionable and what is not is most easily observed in common images of reality provided by other media. Media becomes an image of media. This means that mass media is caught in a feedback loop where the images of reality provided today become the (mediated) reality of tomorrow.

When mass media present similar images of reality, the combined effect is that of illusionary objectivity. If something isn't featured on national television or printed in bold letters in the daily paper, can it really be true? If an idea is only presented by a minor group of deviants and nowhere else, can it be of any value? You can't agree with those extremists, can you?

At the crossroads of delusion

The medialisation of our mental landscapes, the per default conformism of mass media, the illusion of objectivity and the feed back loop of non-objectionability, when put together has a strong normalising effect, caused by the few-to-many media structure itself.

This raises the question whether or not such a reality is desirable. These issues are all about the awareness and control of media structures. This is not primarily a question about what the television company decides to put on the air, but rather a question about the machinations behind the shaping of consensus reality.

Do we accept structures that shape our reality beyond our control or do we fight them? Do we silently accept the provided images of reality or do we create our own?

A call to arms

We must remember that providers of mediated images are also caught in the same net. Their position is a very limited one; all forms of acting outside the mass media structure will cause immediate obliteration. (Yes, obliteration – mass media seldom features its own mistakes, thus causing a consensual blind spot.)

So what can be done? Securing a position in the top of the pyramid or trying to bend the mediated image into an image of one's own liking will not change the normalising structure that imposes images into your mind. One solution might be the creation of alternative media structures, without the few-to-many distribution. Media structures where all eyes are pointed elsewhere than at the top of the pyramid.

By creating media structures where people are allowed to participate instead of spectate, a new world of cooperative reality shaping opens. If we cannot or do not want to take part in the consensus reality provided through media images, we have to provide these images ourselves. We must do this through structures that work on a one-to-one or many-to-many principle rather than few-to-many. In this sense, participative media equals the democratisation of reality.

LEO NORDWALL
nordwall@interactingarts.org

KORT OM PSYKO GEOGRAFIN OCH DÉRIVE

Psyko geografi kan enklast sammanfattas som studier av hur geografiska omgivningar påverkar människors sinnesstämning och beteende.

Dérive (ungefär: att driva) är en av de metoder som flitigast används för att utföra psyko geografiska undersökningar. Metoden går ut på att man planlöst vandrar genom en stad och försöker uppmärksamma hur olika platser känslomässigt upplevs samt vilken inverkan de har på ens beteende. Med fördel kan sedan informationen sammanställas genom konstruktionen av kartor över de platser som besökts.

Psyko geografi som begrepp myntades först av den Lettristiska internationalen (1952), en surrealistisk vänstergrupp som senare skulle komma att uppgå i den situationistiska rörelsen. Dessa vidareutvecklade begreppet och psyko geografiska undersökningar användes flitigt i syfte att kritisera den moderna stadsplaneringens tristess och kontrollmekanismer. Syftet var att göra sig medvetna om hur det vardagliga livet påverkades av miljön och stadens själva arkitektur för att på så sätt hitta strategier för motstånd och subversion.

KRISTOFFER HAGGREN

WARNING! MONEY CAN SEVERELY DAMAGE YOUR HEALTH, MIND, SOCIETY AND ENVIRONMENT.

The time has come to warn people about money.
Get a MONEY STAMP and print warning messages
on all bank notes you use.

FIGHTING MONEY WITH MONEY
MONEY STAMP
INTERACTINGARTS.ORG

INSTRUKTIONER FÖR EN SUBLADDNING

Subladdningar är en metod för att leka med staden och få allvarliga svar om hur samtiden ser ut och vart den är på väg.

Daniel Westerlund har skrivit instruktioner och själv varit ute på färd. Subladdningarna påminner om situationisternas hejdlösa sätt att betrakta staden som ett material för konst och liv.

1. Beväpna dig med:

Bandspelare (eller annan inspelningsutrustning), karta, kamera, anteckningsblock och penna.

2. En fråga

Fundera ut en frågeställning, och formulera sedan en direkt fråga att ställa till Subladdningen.

3. Under koncentration

Gör en (kassett)inspelning. Spela in vad som än faller dig in. Begagna dig av slumpen så mycket det går, agera på infall. Du kan läsa in artiklar, spela in ljud från ditt hem, radion, skivor, dikter. Slit några volymer från bokhyllan och läs på måfå det första du får syn på. Inspelningen bör ske under meditationsliknande koncentration, vilken uppnås med ett bra inspelningsflöde. Detta för att skärpa sinnena. När du har en lagom längd på inspelningen (efter smak och tycke; 5-30 min) kan du börja infoga nya ljud och inläsningar över den gamla, genom att backa bandet och börja spela in godtyckligt varsomhelst. Detta bryter ner den linjärt-kronologiskt uppfattade verkligheten ännu mer och ger associationsbanorna större spännvidd. Du kan om du vill hålla i åtanke den fråga som utgör basen för din Subladdning, men det är inte nödvändigt. Den egentliga utvärderingen sker senare.

4. Slumpens geografi

Markera med hjälp av slumpen en Punkt där den geografiska subladdningen skall ske. Jag brukar med förbundna ögon släppa en penna på en Stockholmskarta av mindre format.

5. Punkten

Bege dig ut till Punkten med anteckningsblock, kamera och bandspelare. Så fort du sätter fot utanför ditt hem är du mottaglig för Subladdning. Betrakta varje del av verkligheten som ett symbolspråk som gjorts upp enbart för att du ska få svar på din fråga. Vädret, materialet under dina fötter, klotter, stadsarkitekturen som helhet, gatunamn och deras förhållande till varandra, allting kan fungera associativt. Du står fri att använda dig av olika tankemodeller som grund för subladdningens mening. Kanske vill du behandla staden som om den låg på analyssoffan, eller varför inte obduktionsbordet? Anteckna allting och fotografera eller teckna. Foga in ljudspår på bandet från Punkten.

6. Åk hem

Subladdningen är klar. Dags för utvärdering. Lyssna nu av bandet från början till slut och skriv ner allting du hör. Renskriv anteckningarna och försök till slut komma fram till ett svar på den ursprungliga fråga du ställt.

Subladdning ett, hösten 2003. 10/9 onsdag.

Teorem: THE THING MOST FEARED IN SECRET, ALWAYS HAPPENS.

Fråga till subladdning: om detta antagande hålls för sant, måste vi utreda vad det svenska folket fruktar allra mest i sitt inre, kollektivt hållet, för att således se vad som väntar oss i framtiden.

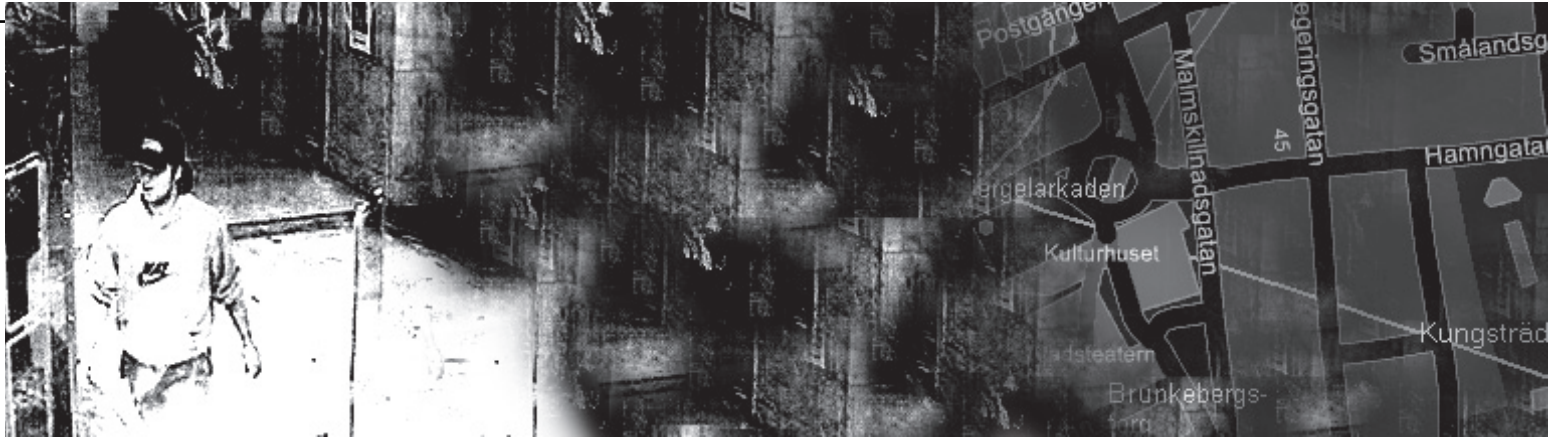
På kassetbandet

necessären dubbelkollad. kniven var nedstoppad i småfack i necessären som låg i handbagaget. på säkerhetskontrollen blev det tvärstopp. försöket att smuggla in kniv och nagelavknipsare på flygplanet SK10710 från arlanda till landvetter misslyckades...” braaxthaals sofistikerade oväsen. filmen är fantastisk. det är som en amerikansk trainspotting, man sitter som fastnaglad.” *kvinnor misshandlade och överkörd i natt. en 22-årig kvinna misshandlade sin femtioåriga kvinnliga släkting...opererades inatt på karolinska sjukhuset, det är osäkert om hon kommer att överleva.* (observera att inläsningen på bandet sker tolv timmar innan en annan patient – utrikesminister Anna Lindh – utropas död efter att ha legat på operationsbordet hela natten på karolinska). *målsägande är så pass illa därän att vi inte kunnat prata med henne.* ”...i god mening moralistiska uppgörelser med offentlig lögn och hyckleri... /en annan tid, ett annat liv/ naturligtvis kan jag inte avslöja mer om denna hyperspännande story... *vi ser väldigt små knivar.../filmen viljans triumf från 1934/ många döda...miljöpartister! flytta till amerika! då kan man ju fråga sig vilket getingbo man stuckit in huvudet i den här gången... avlägsna röster...temperatur på tjugo grader... privat besök på varuhuset NK, en man högg henne i armen, bröstet och ryggen...hon vårdas just nu på karolinska sjukhuset... allvarligt, ej livshotande... ingen information från sjukhuset... fotsteg från en avlägsen grusväg...vad händer runt omkring dig? fotografer...annars är det väldigt lugnt och odramatiskt...ingen kan veta när det händer...tack så mycket... hon opereras just nu, läget är allvarligt, jag informeras fortlöpande...sväljer...Anna Lindh är utrikesminister, en av våra mest kända politiker...angreppet på henne är ett angrepp på vårt öppna samhälle...vi ställer in alla våra aktiviteter tills vidare...tar ställning imorgon... bedömningar som Säpo gör... fotsteg från en avlägsen grusväg... en ambulans närmar sig södersjukhuset... det har inte varit några hot mot Anna Lindh på senaste tid? knivskuren. tas i ambulans till karolinska sjukhuset. polisuppstånd. inga livvakter på varuhuset. visslingar till en radiosignatur. i måndags ägnade vi oss åt bilden av män, lite till ska vi kolla upp det.”wanna have some fun? / wanna make me feel alright?” entonig musik. officiell rösträkning.*

Från anteckningsblocket

VÄDER: lätt duggande ihärdigt regn, omväxlande med blåst. Temperatur ej fastställd.

Jag noterar först nu att det är dagen före den 11:e september. Jag är på väg mot söder där pennan slumpvist markerat min utstakade undersökningsterräng till

Årstaviken – ja, egentligen i vattnet - söder om Eriksdalslunden. Utrikesminister Anna Lindh har blivit knivskuren.

Utmärkande för slumpmässiga inläsningar från kvällspressen: ett flertal företeelser anspelar på det som skall komma i dagen (artiklarna citeras detaljerat nedan). *Det som måste komma i dagen?* Detta bejakar det relevanta i subbladdningens fråga. Pennan pekar ut i vattnet. En klassisk symbol för det undermedvetna, samtidigt döden. Punkten är belägen precis söder om Vickergatan. Jämför "wicker" (eng. vidja; lång och böjlig kvist)- ett anarkist-A av vitt träslag urskiljer sig i en brun bråteshög. *Revolt och anarki – det mest fruktade?* "Wicker Man". Filmen som handlar om en fruktbarhetsrit där en syndabock måste offras för att skörden och flocken skall bli frodiga nästkommande säsong. (Länge har jag haft den återkommande drömmen att jag skall hängas offentligt på Sergels Torg.) Jämför Anna Lindh och Den Offentliga Personens roll som syndabock. Se vidare frimurarritualen *killing of the king*. Eriksdalsbadets utomhusbassänger var för säsongen tömda på vatten och den största bassängen med läktare saknade sitt hopptorn. Istället: stod nere vid vattnet i Årstaviken en ställning liknande ett hopptorn. Detta som en kommentar till min subbladdning, får jag anta – d.v.s hoppet ut i havet, det kollektiva undermedvetna. Street art konstnären Ernesto Guerra (jfr "krig") har tapetserat ett par båthus med a4-blad där hans sedvanliga döda, tomma ord, utan betydelse står att läsa. En bil säljes på ett anslag på en lyktstolpe. Ordet som används i bilannonsen är "kärnfrisk". Kärna – undermedvetna, eller ska man betrakta det undermedvetna som ett omgivande vatten till något som ligger ytterligare några steg längre ner; planetens inre, någonting primärt? En ursprunglig rädsla? Stockholmarna som flock betraktat. På väg ner till vattnet hittar jag en klottrad text: "Ådalen 1931" + "Göteborg 2001". Ytterligare anspelningar på revolt. På väg hem i tunnelbanan läser jag på två affischer: "badsäsongen fortsätter" och "flytta på vardagen". Tänker på Göran Perssons ord: "Angreppet på vårt öppna samhälle..." Mordet på [Anna Lindh] är ett folkets innersta rädsla materialiserat i det yttre. Detta kan vara den yttersta betydelsen av Perssons ord om det öppna samhället, underförstått: ett samhälle där vi aldrig ska behöva vara rädda för att våra innersta rädslor ska materialiseras. OCH badsäsongen fortsätter – vi kommer fortsätter tapetsera omvärlden med våra innersta rädslor. *Det är kollektivet som är ansvarigt för det inträffade*. Om vi kollektivt bearbetade våra rädslor istället för att sätta galler kring hotbilder skulle vi kunna undvika dessa händelser.

Litet appendix

Från artiklar i Aftonbladet 10/9 angående det som skall uppdagas. SÄKERHETEN ÄR USEL. Aftonbladets reporter tog med armékniv på flyget – utan problem. Säkerhetskontrollen på storflygplatserna Arlanda och Kastrup missade knivarna. I morgon är det tvåårsdagen av terrorattacken den 11 september. Säkerheten har inte förbättrats sedan Aftonbladets förra undersökning. På de mindre flygplatserna upptäcktes våra reportrars knivar, saxar och nagelfilar, men på storflygplatserna var kontrollen sämre. HON HADE SITT OFFERS HUVUD I RYGGSÄCKEN. Den 31-åriga kvinnan, känd som en av gladiatorerna i den finska versionen av det populära tv-programmet, och hennes manlige vän är åtalade för att ha mördat och styckat två män. Efter [det första] mordet styckades kroppen, och mannen berättade för rätten att han ätit av kroppsdelarna. – Jag fick en känsla av att efter det här kan ingen göra mig någonting. Jag har makt att göra vad som helst med en kropp. Jag kan till och med äta den. Enligt åklagaren tog tv-stjärnan den mördade pojkvännens huvud som en trofé. Hon bar det i en ryggsäck och visade upp det för flera personer. Men dådet var så bisarrt att ingen trodde att det var ett riktigt huvud.

subladdning två, vintern 2004. 11/1 söndag.

i syfte att utröna vilka strategier som kan begagnas för att bli av med rädsla.

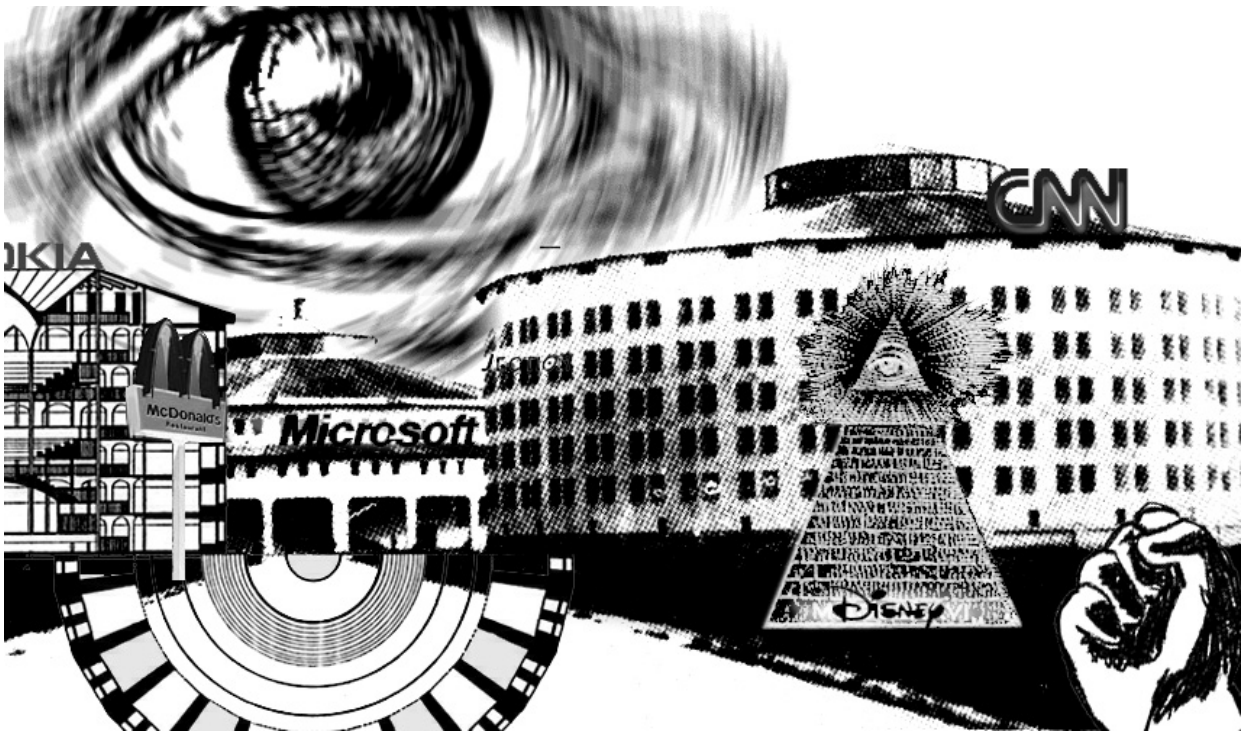
På kassetbandet

att sätta lågor till elden, eller eld till lågorna, en läkande berättelse. *svåra frågor – de rätta svaren finns i einsteintävlingen.* att motvilligt fascineras... /problemet är att länder i hemlighet/...språkrör, håller fast, bör skrotas. 'Plot in a Pot.' 'Stick-stick-stick PLOT IN A POT! PLOT IN A POT! BANKRUPT'S BIRTHDAY! BURNING BANQUET. vi lever i en tid av allt starkare polarisering.../en lika självgod som fanatisk övertygelse om att egen frälsning går före andras rätt./ Torra revor i toalettpappret. Svagt svagt kaffe kaffe. begivenheten på till exempel stening av kvinnor borde varit en varningssignal. such incidents, which are described as regrettable by the army, help create a culture of suspicion...det är en väldigt konstig syn på människan./ just det här att man sjunger, på svenska, om sin egen kultur, det är en annan kvalitet, det är ett annat sorts uttryck, det behöver inte vara bättre

eller sämre, men det ÄR ett annat sorts uttryck./ as officers built a report --- the figures may not be typical of the whole male population. IT NEEDS TO EXPAND TO MEET OBJECTIVES FOR HIGHER EDUCATION. en brytpunkt va, det är vad den här låten representerar, va. smuggling. smuggling. *we cannot say there has been a fall in male fertility on the basis of the preliminary results, there has been an increase in men seeking treatment for male infertility...* en trettiofemårig man i guan-dong provinsen har insjuknat... en kvinna i trettioårsåldern har gripits...inneboende...it was not an uncontested move..."well then", began the chef, knife sharpened, as he sized up the only westerner in the house, "i suppose there is nothing you don't like, eh?" one saw his mouth being probed, and thought of public humiliation by oral rape. ingenting är evigt, förutom förändringen. /bara ett tillägg, här/ alldeles strax, this is a potent formula for success / there is plenty to be passionate about / lika villkor, hälsosamt, i alla väder, hänger på låset / du du du / kvinnliga sångröster – tornliknande mellanting mellan byggnad och portal, välkomna till hälsosamt, varje morgon, väder och vind biter inte på dem, i regn och snö, ofta flera gånger i veckan, IF WHAT HAS EMERGED SO FAR IS THE BEST WE CAN DO, THEN I SUGGEST WE EITHER LEAVE IT ALONE OR PLACE A SMALL STONE THERE WITH THE "IN MEMORY OF A TIME WHEN ART AND SCULPTURE OF SKILL AND QUALITY EXISTED" CHISELLED ON ITS SURFACE. / some mad ideas are great fun / gamla kvinnan, fredagar får vi inte komma, då är det bara herrar här, jag behöver jobba med dåliga leder överhuvudtaget, ett måste, ja, man ska hänga med helt enkelt, / aldrig har jag varit med om en simhall där det snackas så mycket / badkultur som liknar hans hemland / plöja längder och sen stressa hem, det är fel, man ska bada med glädje, DET ÄR GLÄDJEN SOM GER MOTION. finns ingen chans att man kan stå där i stressen och prata med någon / om jag står där på eriksdalsbadet kommer vakten och säger till mig, finns där ingen bana för de pratsugna. Det är lätt att sparka till någon om man inte ser upp. Det behövs vatten här. Och någon att stå upp. Stå upp. Minska smärtan och stå upp. *playing out the last act...* but The End of Earth should not be read as a call to arms...setting such trivialites aside...ändå är det motstånd. vi vill inte ha musik. before the word... / det fanns representanter från Livräddningssällskapet.../ diskuterade...at an early discussion... an ideal interpreter... reducing women to formless, uniform shadows...

Notes Excellent

PLATS: Herkulesgatan, Tegelbacken, i närheten av Klaratunneln. Tegelbacken – associerar till det häfte med frimurarritualer jag precis hittat på ett antikvariat. Klaratunneln – KLARA TUNNELN. Jämför uppskjutningsrampen för kolonisering av Mars. På tunnelbanan filmaffisch – "Young Adam". Även graffitti på vägen ut från Slussen: Adams. Precis vid uppgången från T-centralen på Vasagatan ligger Hotell Terminus. Från Adam, till centrum (mittpunkt), till det terminala. En illustration över arbetet med döden, som har antytts i det föregående? Var befinner jag mig – i det initiala stadiet eller anhalt två? Här finns också Svensk pantbelåning – jämför "Igenkänningsdeposition" (den religiösa sekten Heaven's Gate skrev om den LIFE

DEPOSIT som utmärker de för ett evigt liv utvalda). Jag är således en av de utvalda som tilldelats en kod, en resväg och en inträdesbiljett. Jag har en del av mig som tillhör Nästa Nivå. Här finns också Crystal Art. I drömmar har jag sett ett helvete av kristall. Där de dömda ligger fastfrusna, liksom stelnade i kristall. Mitt intryck när jag kommit uppför trapparna på Herkulesgatan på väg mot Klaratunneln vid Punkten där subladdningen skall genomföras är att jag befinner mig på en totalt död plats. För fotgängare är den extremt ogästvänlig, och alla tecken manar mig att gå vidare. Temperaturen är på minus, bilarna tycks också fly platsen så fort de kommit hit. Jag minns inte hastighetsbegränsningen. Döda miljöer. Tysta vinklar. Här finns en trafikskylt med en krokad pil överstruken. Vinkeln – återigen kommer jag att tänka på frimurare. Här finns Tysta Marigången som går under Herkulesgatan. Tiga är guld. En skylt med street art meddelandet DOING WHAT YOU'RE TOLD – går i motsatt riktning FRÅN Punkten. Att röra sig i eller mot den Klara Tunneln eller Klarhetens Tunnel blir alltså att göra motsatsen till vad jag blivit tillsagd att göra, och samtidigt godtaga påbudet tystnad. När jag vistas vid Punkten är jag hela tiden upptagen med att instinktivt leta efter utvägar, eller tecken på liv. Och det finns verkligen bara ett fåtal. Tysta Marigången är skrämmande under fötterna, men samtidigt väldigt lockande. Detta var också en gata som jag inte lade märke till när jag tittade på kartan var Punkten hamnat, vilket är väldigt viktigt. Det går bara att korsa Punkten med kolossal vaksamhet och rädsla. Jag tycker mig att Punkten är en plats som mer än andra platser sätter (trafikens) regler ur spel. Vägen från rädsla går alltså i avgörandets tecken, i bestämdhetens, övertygelsens och i övergivandet av det tankemässiga vacklandet mellan apati och rastlöshet.

DANIEL WESTERLUND

ARKITEKTUR OCH KONFLIKT

Inledande anmärkningar angående stadsmiljön

Modernitetens organisatoriska kvarlevor: den *stadsplanering* som kom att gestalta sig i enlighet med välviliga byråkraters folkhemsfostran, vetenskapens framtidstro och storindustriernas uppdelningslogik – dvs. den *stadsbild* som vi fortfarande lever i resterna av - sprängs sakta sönder och omvandlas.

Marknaden genomsyrar såväl de privata som de offentliga sfärerna i enlighet med sitt eget intresse som *allomfattande rörelse*, men dess allra vildaste yttringar hejdas ännu av diverse råd, kommissioner eller institutioner för bevarandet av god smak, samhällelig funktionalitet och tradition. Måttfullhet och balans är idealet. En sådan skenbar konflikt speglar dock ingenting annat än det av socialliberalismen administrerade kapitalet och dess ständigt pågående inre slitning mellan *kaotisk expansion* och *planerad humanism*. Planeringens huvuduppgift är att göra kapitalets expansion *smakfull*.

Resultatet blev dock ett likriktat rum där närmast konforma medborgare och turister stressar fram på jakt efter nästa dos av färdigförpackad lättnad. I stadskärnorna tillåts ingenting bryta

den perfekta bild av nödvändig verklighet som ständigt badar i reklamskyltarnas ljus och vibrationerna från betongväggarnas oräkneliga fasader.

På så sätt är det två i grunden sammanvuxna krafter, *penningmakten* och det specialiserade *ämbetsmannaväldet*, det vill säga det från folket *fjärmade beslutsfattandet* som dikterar villkoren för stadsbildens utformning.

Stadens varaktiga suggestionselement, dvs. dess *totala arkitekturs utformning* – allt från gatstenarnas utseende och placering, byggnationernas formspråk och materiella sammansättning till blinkade budskap och hippt designade skulpturer – är resultatet av en sådan maktutövning. Det är en stad som definierats *för* sina invånare, aldrig *av* sina invånare.

Den intesiva strömmen av massmediala bilder och sociala kodex undervisar ständigt om hur vi skall värdera och förhålla oss till vår omvärld. Genom *tilldelade roller* och förfrämmande förordningar skapas mening utifrån en frånvaro av alternativ. Smak, mode och trygghet i färdigförpackade förklaringsmodeller och abstrakta ideologier cementerar våra ideal samtidigt som depressionerna breder ut sig.

Likriktningen resulterar i ett avsmalnande fält för vad som kan be-

traktas som "det realistiska" – dvs vad man tror kan *ske*, inte bara ur åskådarsynpunkt (vad man kan se) utan kanske främst gällande *handling* (vad man kan göra).

För människor utan konstnärligt eller ekonomiskt kapital framträder nämligen inte bara staden som nästan helt omöjlig att påverka utan att hemfalla till olovligheter, utan även som ett givet *social-arkitektoniskt tillstånd*. Det är en syntes av ljus, bilder och materia som ständigt tycks *korrigera* invånarnas upplevelsevärld *från ovan* med en *given arkitektur*.

Den urbana verklighetens arkitektur

Vi lever i en *genomstetiserad* tid. Allt är designat.

Att kontrollera det urbana rummets stadsbild innebär att utöva inflytande över stadsbonds *föreställningsvärd* och

smak. Det är vår *förförståelse* av den värld vi lever i – våra erfarenheters produkt i form av en *avkodande tolkning* – som gör ett sådant inflytande möjligt eftersom förförståelse definieras av gårdagens meningsskapande. Dagarna liknar varandra och livet smälter samman till en kontinuerlig ström av vardagsupplevelser. På så vis bör vardagsverkligheten betraktas som ett *socialt medium*, dvs. som en situation med en specifik *överenskommelse och tolkningsmodell* för de suggestio-ner som vi bombarderas med.

Kampen om "*verklighetens arkitektur*" eller "världen såsom den som framträder inför våra sinnen", rasar mellan så gott som alla människor i samhällen byggda kring strikt arbetsdelning och bitter konkurrens om begränsade resurser. Det är inte det minsta konstigt. Viljan till makt över andra – till att själv vara expert och göra sig till herre och arkitekt över andras liv

ILLUSTRATION
HENRIK ZETTERMAN

– är *viljan till självförverkligande* så som den lättast och mest logiskt kommer till uttryck i varje samhällig tradition som utvecklas kring systematisk tävlingsinriktad maktutövning. Dessa opererar i regel enligt principen att inte bara förvalta produktionens *rent fysiskt produktiva* delar *ovanifrån*, utan även genom produktionen av en *uppfattning* om hur dess apparat och framträdelser skall *värderas*.

Detta är särskilt tydligt när man just betraktar det arbetsdelningssystem som genomsyrar hela vårt samhällsmaskineri. Påminner det oss inte ständigt om vikten att göra karriär och tycks det inte fungera som en förebild för nästan varje social organisationsform? Att klättra så högt upp som möjligt på karriärsstegen ger oss möjlighet att börja definiera verkligheten för andra i enlighet med de förordningar som reglerar befattningens lokala samt samhällliga makt och inflytande.

Det handlar alltså om att först *undervisas* som novis i traditionernas dygder för sedan som mästare *visa* på vilket sätt man utmanat eller fört *traditionen* vidare. Detta kan ses ett uttryck för den *totalitära åskådarkulturens* (utvecklings) logik, att lägga produktionen och (i betydande utsträckning) värderingen av suggestioner under några få intressenters kontroll så att dessa inte bara kan visa andra hur det är, utan också hur det skall *vara*.

Deltagarkulturen – dess antites – verkar för en decentraliserad modell av suggestionsproduktionen: från medskapare till varandra. I dess mest jämlika form tillåter den även individen ett inflytande över den *överenskommelse* som styr dess uttryck. En

deltagarkulturell urbanism skulle alltså i sin mest deltagande form vara en stad som på alla nivåer planerats och skapas av sina egna invånare.

Uppror och Graffiti

Ett av de tydligaste exemplen på hur en oppositionsrörelse spontant kan uppstå mot såväl alienerad rumslighet som de allmänna villkoren för så kallat kreativt arbete, är den fritt skapade gatukonsten. Att gatukonsten – precis som nästan all annan konst – idag endast uttrycker en mycket liten del av den kreativa kraft och vilja som dess utövare förfogar över är givetvis tragiskt, men det faktum att *viljan* till att skapa och leka ändå lyckas komma till uttryck – oavsett skala – ger åskådare såväl som producent en möjlighet till att ana dess potential.

Det faktum att de enskilda subjektens *kommunikativa kamp* (för rätten till att uttrycka sig och själv organisera delar av världen i enlighet med sitt eget *begär* eller *intresse*) kan *åskådliggöras* som ett uttryck för en *samhälleligt strukturell motsättning* – den mellan en myllrande massa och särskilda maktintressen – innebär möjligheten till att betrakta den som ett kollektivt intresse. Som sådan står den i direkt konflikt med såväl de kapitalistiska privatiseringarnas rörelse som de institutionella kulturfältens expertvälde, dvs. den strukturella väv av alienation som håller människor *samma som splittrade* och atomiserade enheter.

Arkitekterna förlorade för länge sedan makten över den arkitektur de ritar. I det offentliga rummets uppgörelse mellan kommersialism och traditionell slipsstimsplanering kan ingenting produceras på laglig väg utan att

det först skall värderas, tuggas sönder eller på annat sätt godkännas av någon humorbefriad och fantasilös instans.

Till och med konstnärerna – som förmodas vara experter på kreativitet och skapelse – förstår att vad de skapar endast är en skugga av vad de *vill* och *skulle* kunna producera om betingelserna var annorlunda. Retningen blir större eftersom vi anar att det inte längre handlar om produktiva materiella resursbrister, utan om en annan slags brist, bristen på fördelning, samordning och planering. Hade vi aldrig anat att en annan värld var möjlig skulle vi lättare bita ihop och glädjas när vi överlevt ännu en arbetsdag.

Vår tillvaro låter oss sällan glömma vår obefogade maktlöshet genom andra medel än konsumtion. Men detta verkar endast ha en marginell effekt på vår vilja att själva producera någonting av värde. Därför sprider sig också frustrationen lavinartat. I städerna utsätts exempelvis reklamskyltar (samt andra symboler för tillvarons rumsliga

och sociala brister) ilsket för attacker samtidigt som nya former av illegal gatukonst ser stadens ljus.

Repressionen reagerar naturligtvis blixtnabbt och på automatik. Lydiga patruller rycker åter ut på jakt efter den "vandalism" som hotar att förstöra en värld som byggdes och ständigt återbyggs för oss otacksamma medborgare.

Institutionaliseringar inom "gatukonsten" innebär självklart ett stort problem för oss som inte vill att den strukturella alienationen skall spridas ned till och desarmera den verksamhet som på sikt (och i synergi med andra åtgärder) kan innebära början till dess slut. Graffiti världens mindre charmade drag av rivalitet och "graffitism" samt "förkonstningen" av gatukonsten visar oss hur lätt varje motståndsstrategi kan inordnas i vad situationisterna kallade "skådespelet" när det varken existerar någon form av klassmedvetenhet eller social organisationsform som motvärd.

KRISTOFFER HAGGREN

fortsättning följer...

Interacting Arts serie "Stadens Transformatörer" fortsätter. De syns aldrig på reklamtavlorna eller i de glättiga tidningarna, men de finns – och du har troligen mött någon av dem. Fragment av dem finns i dina vänner och i dig själv. De utgör bilder och idéer som manar till handling och lek. Här och nu.

ANARKITEKTEN

På en kvällspromenad upptäcker du att någon har planterat tulpaner bland den uppgrävda asfalten mitt i gatan. Medan du står och betraktar den nyskapade trädgården ser du i ögonvrån hur en man klänger på en stege och målar gatlyktorna blå och röda. Ur hans överfulla väska sticker kartor och ritningar upp. När den sista gatlyktan är färdigmålad springer han iväg mot Gallerian, ivrigt rotande i sin väska efter nästa verktyg.

För några år sedan vaknade Anarkitekten upp och insåg att han var trött på staden, trött på stagnationen. Han syns nu ute i staden, ständigt kikande på sin karta och mumlande över sina ritningar. "Du ska inte tro det förändras, ifall inte någon sätter fart" är mottot. Anarkitekten har insett att staden konstruerar människorna, likväl som människor konstruerar staden. Ett sätt att förändra människor är därför att förändra staden. Verktygslådan innehåller målarburkar, sprayflaskor, spånskivor, glasskärare och tulpanlökar.

De bygger kojor i gathörnen, tapetserar bropelare, odlar trädgårdar i betongen eller målar om husväggar. Under sena nätter möts Anarkitekter i den tjocka röken från vattenpipor på dunkla kaféer och gör upp vilda planer. Så länge staden och dess invånare inte stannar är allting tillåtet. Be om en tulpanlök och en spade och Anarkitekten kommer visa dig ett nytillkommet vägbygge där du kan plantera. Bli inte orolig om du också får två kartor, enorma gatkritor, en avbitartång och en klapp på axeln. Ofta står en färgburk, halvfull och frestande, kvar på anarkitektens senaste interventionsplats. På en grå betongvägg sitter en karta över platser där staden håller på att stagnera och behöver en knuff i rätt riktning.

TACK FÖR SENAST

Redaktionen vill tacka alla som besökte förra numrets release på Serieteket, Kulturhuset. Besløjade vandrade vi genom rummet. Maskerade sökte vi kontakt. Våra identiteter rör sig under ytan – avklädda, påklätrade. Med enkla begrepp förändras perception och kroppslighet. Överallt har människor beklätt sig eller blivit beklädda med positioner i det sociala rummet. Kostymen, hip-hopbrallorna, KTH-ryggsäcken, nikepjucken, slöjan. Vårt möte var en glänsande uppvisning i dekonstruktion och infiltration, yta och bedrägeri.

ANNA-KARIN LINDER
OCH KLARA OLANDER
MED STÖD AV ELIN LUNDSTRÖM
TEORI OCH IDÉ: ENTROPIA K

ENTROPIA K:S

FRÄMJARTEKNIKER

Du är på möte.

Tungan sitter klistrad i gommen och du har för länge sen givit upp tanken på att få ett ord med i laget. Den som skriker högst får sin vilja igenom.

Minuterna sniglar sig fram. Den här gruppen, som skulle vara din kreativa plattform, har fullständigt kukat ur.

Trots att ni pratat om både platta strukturer och jämlikhet mellan könen verkar det vara omöjligt för er att mötas.

Ja tjena, det där med kreativa möten är inte så lätt. Oräkneliga äro gångerna då undertecknade medverkat i grupp-sammanhang där saker och ting gått snett. Där högtflygande planer om hur resultatet slutligen ska bli väger tyngre än själva arbetsprocessen. Där folk inte gjort vad de ska. Där medlemmar i gruppen blivit sjuka av stress och hoppat av. Där den skojiga arbetsgruppen förvandlats till ett tvång man helt skulle vilja slippa. Och när resultatet uppnås kan känslan av *aldrig mer* infinna sig.

Känner du igen dig? Inte? I såfall får vi gratulera! För er alla andra kan vi bara säga: det finns hopp för gruppdemokratin. I nedanstående artikel presenteras ett antal verktyg för att göra möten och gruppprocesser till något kreativt och lättflytande, till en miljö där alla faktiskt kan få en chans att få sin röst hörd. Men det kräver hårt arbete. Nyckelorden heter kommunikation, medvetenhet och analys.

Normer

Grupper är alltid normerande. Även om det är bara ditt lilla rollspelsgäng som träffas för att lattja drakar & demoner en gång i veckan, så har ni skapat normer för hur ni ska bete er mot varandra och regler som gäller för er interaktion. Att skapa normer är ett sätt att skilja Gruppen från Resten. Det fina med normer är att det ger en gemensam plattform för hur i alla i gruppen ska bete sig, det blir smidigt att samarbeta om alla rättar sig efter dem. Problemet är bara att normer lika ofta kan verka förtryckande, eftersom de tenderar till att definieras av några få och inte gruppen som helhet. Den som inte följer det normerande beteendet i gruppen blir utsatt för sanktioner.

Status

Statusbegreppet styr vår sociala interaktion i samma mån som normer. Vi kommer aldrig ifrån statusspelet, det är ett sätt för oss att förhålla oss till våra medmänniskor. På statusskalan finns alla upptänkliga grader. Enkelt uttryckt kan man säga i en ny grupp

rangordnas alla automatiskt i en strikt skala från högst status till lägst status. Men hela tiden pågår statustransaktioner där vi genom handlingar eller uttalanden förhandlar om statuspositionerna. Vi använder status för att odla hierarkier och sänker eller höjer omedvetet vår egen eller andras status i förhållande till varandra.

Härskartekniker och främjartekniker

Härskarteknikerna är exempel på vad människor i en grupp kan göra mot gruppmedlemmar för att försätta dem i lågstatusposition. Det finns folk som tror på ledare och andra som tror på platta, ickehierarkiska strukturer. Oavsett hur vi väljer att mötas går det inte att komma ifrån att statuspositioner uppstår. Sorgligt blir det om vi fastnar i roller vi inte trivs i och om dessa roller begränsar vår rörelsefrihet. Ett sätt att förhindra detta är att ständigt ifrågasätta och diskutera de mönster som uppstår. För detta krävs ett öppet gruppklimat där sådana reflektioner välkomnas och där vi vågar leka med och tänja på våra roller.

Forskaren Berit Åhs har namngett de fem vanligaste härskarteknikerna. Därtill har konstnärskollektivet Entropia K adderat två stycken som vi ansåg saknades i Åhs teori. Vi har valt att presentera dem en och en tillsammans med sin motkraft: främjartekniken.

Främjartekniker syftar till att ge en plattform att mötas på. En plattform som har utrymme för alla oavsett genus, härkomst, åsikter och personlighet, samt att ge förslag till hur man aktivt kan arbeta för att uppmärksamma alla i gruppen och lyfta fram och stödja allas idéer.

Osynliggörande:

Att frånta någon rätten att synas är ett effektivt sätt att göra sig kvitt jobbiga eller störande element. Att inte tilltala, inte låtsas se, eller höra, kan få den sturskaste att hålla tand för tunga. Osynliggörande kan både vara högst medvetet som i mobbning, eller helt utan baktankar. Men eftersom osynliggörandet är en slags icketaktik kan det vara svårt för den som utsätts för det att reagera eller förstå vad han/hon blir utsatt för. Det reducerar effektivt känslan att ha rätt att säga sin åsikt eller finnas till som likvärdig medlem i en grupp.

SYNLIGGÖRANDE:

Alla medlemmar i en grupp ska vara med på lika villkor därför att deras närvaro och åsikter spelar en viktig roll. Utan enskilda medlemmar, ingen grupp. Synliggörande handlar om att se varandra och att uppmärksamma varandras närvaro och idéer. En grupp skapas för att sporra aktivitet och interaktion och om medlemmarna inte ser varandra spelar det ingen roll att alla är närvarande.

Praktiska tips: Den som talar bör sträva efter att se samtliga närvarande i ögonen och på så sätt bjuda in dem i samtalet. Det är viktigt att i den mån det går påbörja mötet först när alla är där, och om inte alla kommer, uppmärksamma frånvaron. Låt alla berätta om sina idéer utan att bli avbrutna.

varandras prestationer istället för att skämta bort dem och kosta på sig att dunka varandra i ryggen skapar ett öppet idéklimat där ingen behöver vara rädd för att uttrycka sina tankar och åsikter. Det mesta man gör eller säger leder till någonting bra. Det handlar inte om att förhålla sig okritiskt till sitt eller andras arbete, bara om att komma ihåg hur viktigt det man gör är och vilken skicklighet det faktiskt krävs för att genomföra det.

Praktiska tips: Om du tycker att någon har en bra idé eller har sagt något bra: säg det - detsamma gäller om du vill kritisera något. I båda fallen bör du motivera varför du tycker som du gör. På så sätt värderar du inte en persons idé genom din bedömning utan hjälper istället till att utveckla och lyfta den. Om något känns riktigt dåligt utan att det går att sätta fingret på varför, försök hitta anledningen tillsammans med gruppen och prata om varför det känns så. Tänk på att inte endast uppmärksamma dem som har högre status än du; upphöjande handlar inte om att slicka stjärt för egen vinning

Undanhållande av information

När alla utom en i gruppen har tillgång till information är det lätt att den personen framstår i dålig dager och förlorar både gruppens förtroende och sin egen självkänsla, trots att det alltid är gruppens ansvar att se till att information sprids och når ut till alla. Att "glömma" att maila någon det senaste mötesprotokollet är ett effektivt sätt att stänga personen ute. Dock sker undanhållandet ofta omedvetet, de forum där informationen sprids kanske är utanför mötestid; över en

middag eller på demonstrationen. Faktum kvarstår: om inte tillräcklig eller nödvändig information sprids till samtliga deltagare kan inte gruppen fungera demokratiskt.

INFORMATIONSPRIDNING:

Information är makt - den som blir utan relevant sådan får minskat inflytande. Målet i en grupp måste vara att alla ska veta så mycket som möjligt om allt, allt för att undvika hierarkier och låsta statuspositioner. Sträva alltid efter att alla ska få den relevanta information som behövs för att kunna delta på lika villkor.

Praktiska tips: Låt alla i gruppen vara med och påverka dagordningen, på så sätt kan samtliga medlemmar påverka diskussionernas riktning. Varje medlem bör vara medveten om vilken information den förfogar över och sprida den. Informations-spridning hamnar lätt mellan stolarna - finns det ingen uttalad ansvarig är alla ansvariga. Försök att hålla samtalen om ert arbete på mötestid då så många som möjligt kan delta, även om du träffar på gruppmedlemmar i andra sammanhang.

Dubbelbestraffning

Kan sammanfattas i meningen "damned if you do, damned if you don't". Det är fel både på det som görs och det som inte görs, kort och gott. Exempel: Det klagas på att en medlem i gruppen gör alldeles för lite. Den anklagade försöker då bättra sig genom att ta på sig en större arbetsbörda. Då får samma person höra att den alltid är sur och stressad och inte går att jobba med.

Dubbelbestraffning skapar otillräcklighetskänslor hos den som utsätts för det. Oavsett individens insats är gruppen inte nöjd.

HÄNSYNSTAGANDE:

I en grupp måste det finnas plats för levande människor. Ingen kan vara aktivt engagerad varenda dag, året runt, men allt förändras och en förutsättning för att samtalet ska fungera kan faktiskt vara att man då och då konstaterar att ingen kan vara på topp konstant, och visar hänsyn till varje människas livssituation och till allas olika möjligheter och behov oavsett om de passar i gängse normer.

Praktiska tips: Ta er tid till att tala om vad alla individer i gruppen behöver för att känna sig trygga, låt det privata influera och vara närvarande. Den tid ni lägger ner på sådana samtal får ni sedan igen i stärkt tillit och mer effektivt arbete. Om något jobbigt har hänt kan man behöva prata om det för att få igång den kreativa processen och det kan ofta ge viktiga tankar att ta med i det övriga arbetet. Istället för att se att en person gör för lite, gäller det att se att personen insats alltid tillför något, oavsett storlek.

Påförande av skuld och skam

Utförs ofta genom en kombination av förlöjligande och dubbelbestraffning. Tekniken utnyttjas för att få den utsatta att känna sig skyldig eller skämmas för något, eller pressas till att göra mer. Resultatet blir ofta att individen tar på sig för mycket, för att slippa känna skuld, och om tekniken utförs noggrant kommer den utsatte

att känna skuld och otillräcklighet hur mycket den än presterar.

AVLASTNING:

Om hänsynstagande är grundval i en grupp så kommer avlastning som en praktisk följd. Avlastning handlar om att säga nej i tid samt att acceptera ett nej från andra. Att vara ute i god tid är att redan från början fördela uppgifter utifrån deltagarnas förutsättningar och behov. Om man trots detta gör en felbedömning ska det inte vara så fruktansvärt att misslyckas med en uppgift, att man törs be om avlastning i tid.

Praktiska tips: Försök vara realistisk i det du som individ tar på dig; avlasta dig själv och lita på att de andra i gruppen accepterar att du ibland gör felbedömningar. Skapa winwin-situationer; erbjud avlastning åt någon som uppenbart håller på att stressa ihjäl sig och se det som positivt att personen trots allt försökt. Våga ifrågasätta och stötta personer som tagit på sig för mycket.

Objektifiering

Är att i första hand att se en persons epitet istället för en hel individ, och sedan dra slutsatser om(eller bortförklara) individens val och åsikter utifrån detta epitet. Förtryckaren tillskriver inte den förtryckta en självständig tankeförmåga utan förklarar idéer och åsikter som ogiltiga. Objektifiering kan också handla om att osynliggöra genom att avleda, man trollar helt enkelt bort det som just blev sagt genom att svara *du är så vacker idag*, och dra uppmärksamhet från samtalsämnet, samt förminska personen till ett objekt.

SUBJEKTIFIERING:

I en grupp närvarar varje medlem främst i kraft av sig själv och är där för att bli tagen på allvar i vad den företar sig som självständigt tänkande människa. Att möta alla medlemmar som subjekt innebär att lita på att de tar ansvar för att kommunicera sina känslor och önskemål tydligt och utgå från att det som sägs är det som finns. Målet är att kommunikationen ska vara fri från undertext och därigenom undviker man att stjäla energi från det verkliga syftet.

Praktiska tips: Belasta inte andra med din bild av dem utan lita på att de känner sig själva, sina tillgångar såväl som sina begränsningar. Utgå från att människor är kapabla att ta ansvar för sina beslut och handlingar och lita på att de utför vad de tagit på sig. Strunta i vilka förminskande uttryck människor använder om sina egna idéer och utgå från att allt som sägs är viktigt.

Blockering

Går ut på att konsekvent vägra gå vidare med någon annans förslag eller blockera genom att negligera vidare diskussion; det är ett av de enklaste sätten att förstöra kreativa processer.

Till exempel genom att uttrycka att förslaget/idén är dålig, men inte förklara varför, och inte komma med några egna motförslag. Det finns många olika sätt att göra detta på och många av de redan listade härskarteknikerna kan ses som variationer på temat. Att bli blockerad är frustrerande eftersom personen som utsätts känner att det den säger inte är bra nog, och är för den som blockerar ett effektivt sätt att få personen tystad.

ILLUSTRATION:
MATILDA RUTA

BEJAKANDE

Målsättningen i en grupp måste vara att ha ett så öppet idéklimat som möjligt. Enklaste sättet att skapa ett sådant är att etablera en positiv, bejakande miljö där alla idéer uppmärksammas och tas på allvar. Detta skapar också öppningar och förutsättningar för givande samtal.

Praktiska tips: Att kritisera konstruktivt är en förutsättning för att gå vidare i en diskussion. Att säga ja till varandra är inte samma sak som att säga ja till ett förslag. Tanken är inte att man inte får säga nej, idén är att öka mängden energi och därmed bidra och uppmuntra till fortsatt diskussion.

Praktiskt genomförande

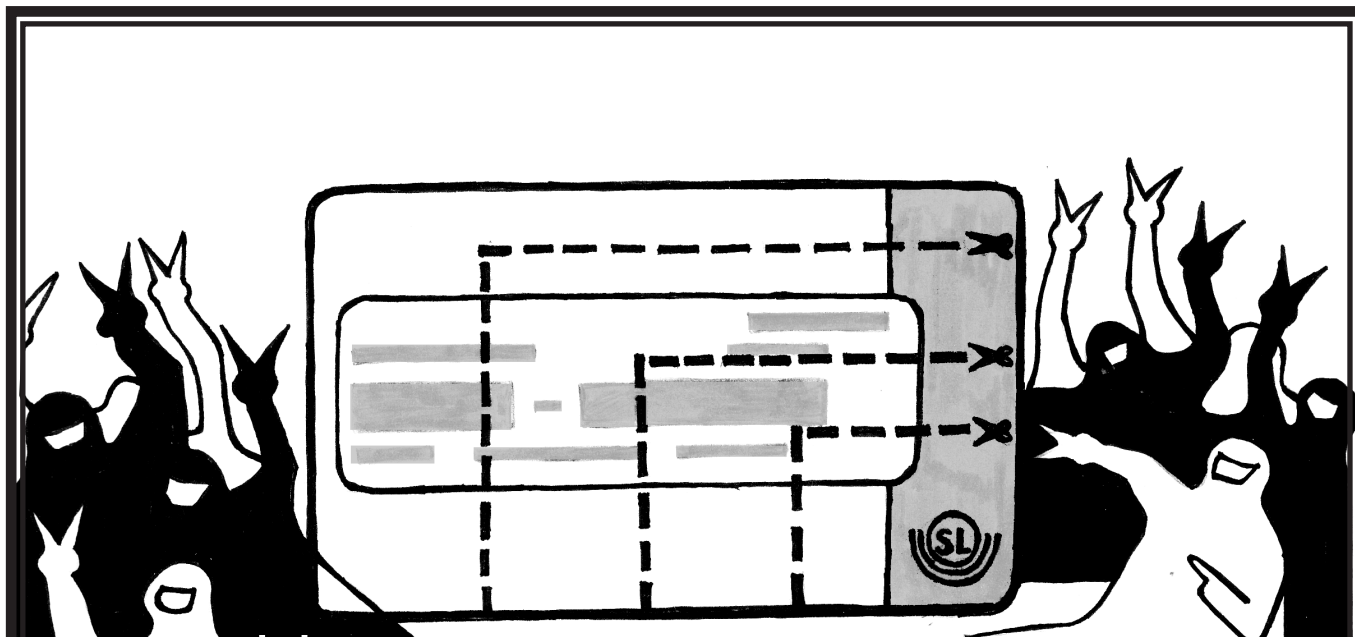
Främjartekniker är inte regler som huxflux kommer att göra att alla mår bra och att gruppen fungerar. En av de viktigaste förutsättningarna för arbetet är att gruppen har en gemensam överenskommelse att använda dem som metod. När vi har rest runt och föreläst om teknikerna har vi fått höra att ”det låter som om man bara

ska vara snälla mot varandra”. På papper ser främjarteknikerna kanske ut som självklarheter. Men försök att omvandla dem till praktik och ni kommer att inse att det tar tid och kraft och är långt ifrån självklart. Klassiskt mjuka egenskaper, som att vara snäll, nedvärderas i samhället (vilket går hand i hand med att vi lever i ett patriarkat där mjuka handlingar anses kvinnliga och därför är ett tecken på svaghet). Ni kan ju tänka er resultatet om endast ett fåtal i gruppen använder främjarteknikerna. Därav vikten av ett gemensamt beslutsfattande gällande användandet.

Alla använder härskartekniker, mot andra eller mot sig själv. Men det går att bryta mönstret och skapa ett öppet och kärleksfullt mötesklimat. Främjarteknikerna utgår från att processen är lika viktig som resultatet, att det viktigaste är att människor mår bra. För när människor mår bra och tycker om det dom gör blir resultatet därefter.

ENTROPIA K

Självreduktion

En trettioprocentig höjning av bussbiljettpriserna som trädde i kraft en måndag i augusti var för mycket för de Italienska trafikanterna i Pinerolo. Linjen som drabbats var en som många åkte till jobbet med. Istället för att acceptera höjningen organiserade de sig. Resenärerna började trycka kopior av bussbiljetterna och sälja dem till det ursprungliga priset. Samtidigt tapetserade de busstationen med protestplakat som uppmanade folk att vägra prishöjningen. Bussbolaget ställde in linjen vilket bara fick fler att ansluta sig till protesterna.

Medierna och myndigheterna fördömde kraftigt den civila olydnaden men utan effekt. Istället lyckades de som deltog i protesten stoppa både den redan genomförda höjningen och andra planerade prishöjningar hos bussbolag över hela landet. Framgången uppmuntrade till upprättandet av självreduktionskommittéer runt om

i Italien. Självreduktion (autoriduzione) innebär vägran att gå med på företagens eller statens prissättning på produkter och tjänster. Medlemmarna i en kommitté bestämmer gemensamt hur mycket var och en ska betala för en viss tjänst, exempelvis i procent av medlemmens inkomst. Genom att till exempel skriva det överenskomna beloppet på de gamla räkningarna kan medlemmarna betala så mycket de har råd med eller vad de tycker tjänsten ska kosta. Enbart i staden Piedmont beslutade 180000 hushåll att ignorera den femtioprocentiga höjning av elpriset som aviserats. Med hjälp av självreduktion lyckades Italienarna inte bara stoppa prishöjningar utan tillsammans sänkte de hyrorna med så mycket som 50% i vissa områden och elpriserna med upp till 40%.

LINDAHL

Interacting Arts är ett direkt svar på erfarenheten av att leva i konstruerade miljöer, passiviserande medielandskap och påtvingade roller. I det här numret frågar vi oss vad som är verkligt och vad är möjligt – sträcker oss efter hur det sociala samspelet organiseras i stadsrummet.

